

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 6624/10 (2009)
09.12.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца РЗЧОИГР Е из П, Улица ..., изјављеној против решења Министарства животне средине и просторног планирања број ... од ... године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 09.12.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења републичког инспектора за заштиту животне средине Министарства заштите животне средине, Одсек П, број од ... године, којим, је у тачки један диспозитива, привремено забрањено тужиоцу свако поступање са отпадним материјама поступком биоремедијације и свако чишћење и прање објеката, бетонских и водених површина које у себи садрже опасне материје, а у ставу два диспозитива му је наложено да, преко акредитоване стручне организације или стручног лица за поједине области, изврши испитивање могућег штетног утицаја биоремедијације отпадних материја и чишћења и прања објеката, бетонских и водених површина које у себи садрже опасне материје, на животну средину. Према тачки три диспозитива забрана из тачке један важи док се

результати испитивања из тачке два не доставе на увид надлежном Министарству, те да жалба на то решење не одлаже његово извршење.

Тужбом поднетом Врховном суду Србије дана 13.01.2009. године, која је била заведена код тог суда под бројем У. 196/09, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводи да републички инспектор за заштиту животне средине није био надлежан да врши инспекцијски надзор код тужиоца, нити да доноси било какве одлуке, јер ти послови, на основу Закона о утврђивању одређених надлежности аутономне покрајине и Меморандума о оперативном одузимању надлежности Аутономне Покрајине Војводине у области заштите животне средине, не спадају у надлежности републичког инспектора. Даље наводи да је поступањем републичког инспектора доведен до потпуне немогућности да обавља своју делатност, будући да се не може извршити испитивање могућег штетног утицаја на животну средину, уколико се не обавља делатност. Истиче да делатност тужиоца није на листи пројеката за које је обавезна или се може захтевати процена утицаја на животну средину, због чега је оспорено решење постало безпредметно, па предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, Управни суд, који је 01.01.2010. године, сагласно одредбама члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним судом Србије до 31.12.2009. године, је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца налазећи да је решење првостепеног органа донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилно спроведеног поступка, те да је засновано на закону. Ово стога, што је у спроведеном управном поступку на несумњив начин утврђено да тужилац у обављању делатности примењује увозну технологију, процес и производ за које нема података која је земља извозница, као и да тужилац не располаже оценом акредитоване стручне организације или стручног лица за поједине области у односу на штетан утицај на животну средину, па је правилно поступио првостепени орган када је привремено забранио тужиоцу свако поступање са отровним материјама поступком биоремедијације и свако чишћење и прање објеката, бетонских и водених површина које у себи садрже опасне материје, док не достави

результате испитивања могућег штетног утицаја наведених активности, преко акредитоване стручне организације и стручног лица за поједине области.

Суд је ценио навод тужиоца изнет у тужби да републички инспектор није био овлашћен да поступа у овој правној ствари, али је нашао да није основан. Одредбом чл. 29. ст. 1. тач. 9. Закона о утврђивању одређених надлежности аутономне покрајине („Службени гласник РС“, број 6/2002) прописано је да аутономна покрајина, преко својих органа, у складу са законом којим се уређује заштита и унапређење животне средине врши управни надзор у свим областима заштите животне средине, осим у области опасних материја и очувања биодиверзитета и предузима мере за отклањање незаконитости. Како се надлежност органа управе уређује искључиво законом и не може се мењати договором странака, договором органа и странака, нити договором органа, Меморандум на који се тужилац позива не производи правно дејство у делу који се односи на надлежност органа у вршењу управног надзора у областима заштите животне средине.

Одредбом члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), чијим је ступањем на снагу престао да важи Закон о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), прописано је да ће се поступци по тужбама поднетим до дана ступања на снагу овог закона окончати пред Управним судом, по правилима поступка која су важила до дана ступања на снагу овог закона.

Стога је Управни суд, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, тужбу одбио као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима .

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.12.2010. године, 9 У 6624/10 (2009)

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП-2010